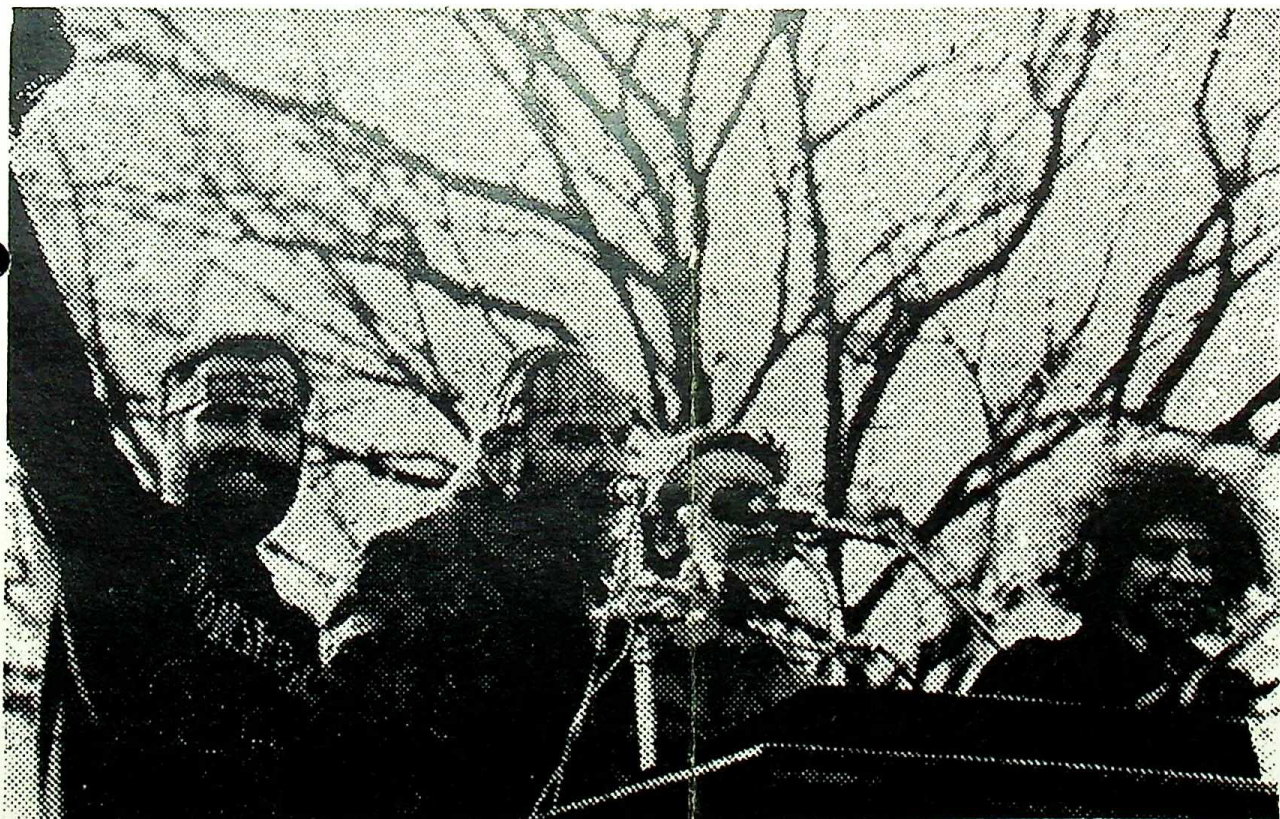

50ct.

Vierde jaargang nr. 19, 21 maart 1970.

VIETNAM BULLETIN

DE "ACHT VAN CHICAGO" en
ONDERDRUKKING IN AMERIKA

4 VAN DE 8 "SAMENZWEERDERS" OP EEN 15 NOV.-MEETING. V.L.N.R.
JERRY RUBIN, DAVE DELLINGER, JOHN FROINES EN ABBY HOFFMAN.

G.H.;S.W.M.v.d.B.;J.C.S.;W.K.-H.;H.K.;P.R.d.B.;R.A.P.F.;J.S.F.;G.N.;R.v.C.;A.K.;H.J.C.;F.H.R.;H.D.;J.M.Ch.H.;
 E.M.F.;J.R.;J.P.H.;P.H.W.;F.C.M.V.;E.L.K.-B.;G.C.v.d.L.;P.C.;H.G.B.;M.K.M.;D.C.I.;O.W.H.;A.B.V.M.B.;
 F.A.W.G.J.-P.;N.Th.R.;G.P.;H.F.v.D.;L.v.d.W.; f 50.- van: A.C.;W.A.B.;W.G.J.I.;B.G.K.K.;A.L.d.P.;A.C.C.B.;
 J.E.v.d.B.;P.J.v.d.Z.;P.J.F.S.;T.D.S.;J.V.;Th.v.H.;S.K.P.J.G.;G.v.B.;P.P.M.O.;P.B.-A.;G.K.;W.J.v.d.W.-B.;
 C.A.d.B.;E.B.-G.;M.C.J.B.;A.J.t.B.-T.;HZ.;A.H.Th.V.;A.M.v.D.;L.O.V.v.B.;R.d.W.-W.;H.B.;D.F.E.v.L.-W.;A.v.R.;
 R.G.;E.S.W.-T.;F.C.P.W.M.;J.v.d.W.;R.S.;G.D.C.K.;M.v.S.;G.J.G.L.;C.A.v.G.;v.W.;O.G.V.-H.;Tj.D.;J.O.-L.;
 A.J.M.B.; f 100.- van: J.B.;A.C.R.K.;G.H.v.B.;W.T.W.;F.H.H.K.;P.G.Chr.N.;M.J.t.W.;L.L.;J.M.H.;J.P.;W.A.C.M.H.;
 A.K.;H.A.S.-d.V.;A.A.v.S.;G.K.;L.S.-v.E.;M.v.d.V.;A.M.G.B.-K.;M.A.V.-v.Z.;M.V.v.T.-K.;C.A.t.S.;E.M.V.-S.;
 W.D.;J.C.D.;P.Chr.L.C.;G.M.; f 150.- van: A.O.H.T.-V.;H.G.M.R.;C.M.R.E.B.v.d.P.;N.B.P.;A.v.L.; f 200.- van:
 E.K.-v.M.;G.W.K.-H.;W.v.d.J.;V.E.R.W.;H. verder giften van: C.v.d.B. 85.-;W.K. 35.-;H.A.J.G. 300.-; G.H.H.
 500.-;H.A.B.B. 7.50.-;A.W. 299.-;F.D. 30.-;H.v.S. 30.-;K.M. 30.-;J.C.d.J. 120.-;F.S. 36.50;E.v.D. 75.-;A.P. 30.-;
 J.B. 400.-;J.M.E.M.A.Z. 45.-;C.A. 7.50;A.V. 3.-;P.M.v.d.G. 7.50;L.E.d.G. 275.-;M.H.L.W.v.H. 38.11;H.J.K.
 12.50;W.G.W. 2.50;D.v.B. 12.50;M.A.O.M. 130.-;F.d.J. 3.-;A.C.v.R. 30.-;N.N. 3.50;F.V. 500.-;P.J.A.S. 3.-;
 E.G. 8.-;T.F. 6.50;T.A.T.-K. 300.-;V. 2.50;J.C.d.B. 2.50;Middelburg 98.25;V.K.K. 19.50;J.H. 28.-;M.C.J. 63.10;
 C.H.V. 12.50;W.v.d.M.-W. 40.-;H.M.d.R. 21.50;D.J.D. 7.-;J.A.B.B. 7.50;C.C. 34.-;H.C.A.M. 403.73;R.d.G.
 250.-;A.Th.S.C. 7.80;W.J.N. 41.-;Ver.S.enS. 300.-;W.G.v.d.H. 75.-;

Totaal giften januari 1970:

periodieke	: 2.349.50
eenmalige	: 15.389.49
totaal	: 17.738.99

Binnenkort verschijnt het accountantsrapport over 1969. Dit zal aan alle donoren worden toegezonden. Het comité verzond tot dusver voor meer dan f 150.000 aan medicamenten en instrumenten naar Vietnam. De afgelopen maanden hebben een aanzienlijke stijging (verdriedubbeling) van de inkomsten te zien gegeven. Bijdragen kunnen worden overgemaakt op postgiro 8000 van de AMRO Bank te Amsterdam onder vermelding: Medisch

Comité Nederland-Vietnam. Het is van het grootste belang dat het Comité maandelijks over een vast bedrag kan beschikken, met het oog op planning van de aankoop. Tevens wordt daardoor de administratie aanzienlijk vereenvoudigd. Wij verzoeken onze donoren dan ook over te gaan tot een automatische giroafschrijving ten gunste van het comité. Ieder bedrag, hoe gering ook, is welkom. Girokaarten kunnen worden aangevraagd bij het secretariaat: Prinsesselaan 6-8, Beverwijk, Telefoon 02510 - 23505.

DRUKWERK

**Port Betaald
Beverwijk**

Afz. MEDISCH COMITE NEDERLAND-VIETNAM
 Prinsesselaan 6 - 8
 Beverwijk

krachten die voor veranderingen in Amerika zijn, eerste uiteen te slaan en daarna tot zwijgen te brengen. Om dit doel te bereiken zal rechts voor niets terugdeinzen, al was het alleen maar omdat het geen andere oogmerken heeft. Hoe plezierig hij zich daarbij ook mag voelen, Nixon bevindt zich in een dwangbuis dat gesmeed is door zijn voorgangers. Acht jaar lang hebben liberale regeringen beloften gedaan voor een betere toekomst en voor een droom van nieuwe mogelijkheden voor Amerika. Nu is de oorlog tegen de armoede verloren. De omstandigheden in de steden naderen een kritieke fase, de omgeving zelf wordt stelselmatig vergiftigd en wat er ook voor geld vroeger beschikbaar mocht zijn geweest om deze kwaden te bestrijden is opgeslokt door de strijd tegen de door Vietnam veroorzaakte inflatie. De regeringen van Kennedy en Johnson zijn er niet in geslaagd het getijd thuis te keren en hebben in plaats daarvan het land gestort in een imperialistische oorlog buiten de grenzen.

De liberale pogingen om gebruik te maken van de ontwakende aspiraties van de zestiger jaren zonder de status quo werkelijk ingrijpend te wijzigen hebben geleid tot het wekken van hoop in brede kringen, die overging in oppositie en onbehagen naarmate bleek dat de beloften en programma's weinig meer waren dan boerenbedrog van publiciteitsdiensten. De steeds breder wordende stromingen voor bevrijding van de negers thuis en het terugtrekken van de troepen van buiten de grenzen kunnen steeds minder makkelijk in toom gehouden worden met woorden. Het wijkende licht aan het eind van de weg wordt nu herkend als een dwaallicht dat ons nog dieper het moeras in brengt.

Aan de andere kant voelen de massa's van de Amerikaanse middenklasse zich steeds meer bedrogen door een leven als in een tredmolen van inflatie, schulden en onzekerheid en door wat ze voelen als openlijke bevoordeling van andere bevolkingsgroepen door de regering. Ironisch genoeg waren zij het die waren ingepalmd door de fraaie retoriek van de liberale regeringen (volgens Newsweek menen 44 procent van de blanke Amerikanen dat negers een betere kans op goed betaalde banen hebben dan blanken, vergeleken met 21 procent die het omgekeerde denken), terwijl ze nu hun moeilijkheden hieraan wijten dat ze in de maling zijn genomen. Intussen wordt de ethiek van hard werken en eerbied voor de overheid, die dit alles de moeite waard zou moeten maken, bedreigd door een oorlog die geen gevoelens van vaderlandsliefde heeft kunnen opwekken en door een jonge generatie die sceptisch staat tegenover de normen van vroeger.

Geplaatst tegenover deze toenemende krachten van ontgoocheling (radicale oppositie en conservatieve weerstand) zou de regering voor de dag moeten komen met een krachtig, positief programma. Het enige programma dat Nixon, ge-

hinderd als hij wordt door de mislukkingen van het verleden en de beperkingen van het stelsel, tot zijn beschikking heeft is, de zwijgende meerderheid tevreden te stellen met een zondebok als vijand en daarmee toe te geven aan de vrees van de conservatieven, de gehavende waardigheid van het Amerikaanse Legioen te herstellen en nieuwe krachten te mobiliseren om de bewegingen voor veranderingen te verpletteren.

Dubbele strategie
 De regering-Nixon heeft op deze wijze een dubbele strategie ontvouwd van toespitsen en onderdrukken, van de provocerende redevoeringen en de politieke processen. Zij is van plan de meest uitgesproken en actieve krachten van links de keel af te snijden en tegelijkertijd een grootscheepse ideologische aanval te lanceren tegen alle vormen van oppositie met het doel, de meer gematigde en weifelende voorstanders van veranderingen te verlammen en intimideren. Die moratoriumdemonstranten bijvoorbeeld wier oppositie tegen de oorlog er in hoofdzaak een van gevoel en algemene indrukken is en die niet de politieke konsekwenties van hun stellingname hebben verwerkt, zouden onder een dergelijk spervuur gemakkelijk in de verleiding kunnen komen het aanbod van gratie bij het zich afscheiden van de radicale stromingen te aanvaarden en aan de kant te gaan staan. Zoals in de McCarthy-periode is gebleken, is dit de Achilleshiel van de beweging voor verandering. Naarmate de brede lagen van ondersteuning afbrokkelen kunnen de radicale leiders van de beweging een voor een worden opgepakt (zoals op het ogenblik in Chicago gebeurt) en kan het land worden gepacificeerd.

De mensen moeten het drama van onderdrukking dat in Chicago wordt opgevoerd zien voor wat het is: een bedreiging, niet symbolisch, maar direct en reëel, voor hun eigen politieke en sociale aspiraties. Zij moeten bereid zijn het risico van actieve strijd tegen de onderdrukking te aanvaarden op dit moment, nu de krachten van het verzet het sterkst zijn. De golf van onderdrukking zal niet vanzelf wegtrekken. Het voornaamste beginsel is eenheid; solidariteit met de Acht van Chicago, met de leiders van de Panthers en andere radicale voormannen die de spits van de aanval moeten afbijten is een eerste vereiste. Het wettelijke systeem van de politiestaat is al op papier gezet, de wil om het in praktijk te brengen is getoond. Het Rijksdaggebouw is al afgebrand. Het proces van Chicago moet worden stopgezet en de aangeklaagden moeten in vrijheid worden gesteld. Net als Vietnam is Chicago een toetssteen.

(redactie, Ramparts, jan. '70)

LAOS: op bezoek bij een CIA-basis; getallenleer

In Laos is er naast het officiële Koninklijke Laotiaanse leger ook nog een 'geheim' leger onder leiding van de Meo-generaal Vang Pao. Dit guerrillaleger wordt gerund door de CIA en heeft zijn hoofdkwartier in Long Cheng.

'Long Cheng was voor de pers afgesloten tot afgelopen week Time-verslaggever Stringer Timothy Allman, een Life-verslaggever en een Fransman er een ongeoorloofd bezoek aan brachten. Hier het verslag van Allman:
 Na 15 kilometer gelopen te hebben langs de door de Amerikanen gebouwde weg tussen Sam Thong (een ander Amerikaans hoofdkwartier, belast met 'hulp' en 'vluchtelingen'-opvang, red.VB) en Long Cheng kregen we een lift van een jeep met Meotroepen en reden we de rest van de route naar CIA-land. Ze dachten natuurlijk dat wij CIA-mensen waren - niemand anders immers mag daar komen. De eerste aanblik van Long Cheng was zeer bemoedigend: een kapperszaak met een uithangbord met 'Welkom' erop. Vijf jaar geleden woonde hier niemand. Op dit moment

hebben Amerikaans geld en Amerikaanse mensen een stad met 40.000 bij de oorlog betrokken mensen uit de grond gestampt. We zagen Amerikanen in burgerkledij aan vlieg-machines werken, niet van kentekens voorziene T-28 gevechtswepers de landingsbaan op en aftaxiën en Aziaten de kunst van vliegtuigonderhoud leren. Hoewel de Aziaten - waarschijnlijk Laotianen en Thais - de T-28's bemanden, vloegen Amerikanen in reddingshelikopters die Amerikaanse kentekens droegen. Eén van deze helikopters stond constant paraat onmiddellijk bij een reddings-aktie. In de periode dat wij stonden te kijken, daalden en landden Amerikaanse vliegtuigen met tussenpozen van 60 seconden'.

Time, 9-3-'70.

Newsweek voegt hier nog aan toe (9-3-'70) dat de drie journalisten die op de Amerikaanse basis doordrongen minstens 50 bewapende Amerikanen zagen.

Reeds in 1967 bracht de Franse *Le Monde Diplomatique*-verslaggever Bernard Couet verslag uit over hoeveel Amerikanen er in Laos waren. Volgens zijn opsomming, gedaan tijdens de zittingen van het Vietnam Tribunaal in Roskilde, waren er 1000 man belast met diplomatiek, administratief en burgerlijk hulpverleningswerk, 2000 militaire adviseurs van de luchtmacht, 100 man 'ambassadepersoneel', 1 à 2000 militaire adviseurs voor de landmacht, 500 man personeel van de beide CIA-luchtvaartondernemingen Air America en Air Continental, 3500 man Special Forces, 500 specialisten van de USIS (propaganda) en ASAIID (pacificatie) en 2500 anderen belast met propaganda en pacificatie. In het totaal een 12.000 man. Nu in 1970, terwijl de Amerikaanse bemoeiing met Laos de afgelopen jaren alleen maar groter is geworden, zijn er officieel nog steeds veel minder Amerikanen in Laos. Time ligt een sluijer op hoe dat mogelijk is:

'Volgens de Amerikaanse ambassade in Vientiane zijn er 2.350 Amerikanen in Laos - 833 ambtenaren van de Amerikaanse regering en de rest familieleden. Het werkelijke aantal is echter veel hoger want in de officiële cijfers is niet begrepen het Amerikaanse personeel dat tijdelijke diensten vervult van drie of zes maanden in Laos of CIA-mensen die 's nachts in Thailand slapen maar dagelijks in Long Cheng werken. Veel van hen zijn Groene Baretten, die hun dienst in het leger hebben vervuld maar getekend hebben als 'spoken'. Amerikaanse verliezen in Laos zijn al even moeilijk vast te stellen. Het Pentagon geeft slechts toe dat sinds 1961 193 man vliegend personeel - van leger, luchtmacht en marine - boven Laos verloren zijn gegaan, voornamelijk bij bombardementen op de Ho Chi Minh-route. Het is niet bekend op de vermisten gevangen genomen of dood zijn'.

(Time, 9-3-'70)

ZUID-OOST AZIE februari 1970

VIETNAM

SAIGON

De zaak tegen twee afgevaardigden van de Nationale Vergadering, Tran Ngoc Chau (beschuldigd van contacten met Noord-Vietnam) en Huynh Van Tu (beschuldigd van spionage) heeft tot vele schandalen geleid.

In de eerste plaats werd de opheffing van hun parlementaire onschendbaarheid op het nippertje aanvaard en later weer dubieus toen twee afgevaardigden verklaarden hun stem te willen intrekken en een derde beweerde dat zijn stem tijdens zijn afwezigheid was uitgebracht.

Vervolgens bleken beide beschuldigen verdwenen. Tran Ngoc Chau wendde zich in een brief tot senator Fulbright en deelde daarin mee dat zijn contacten met Noord-Vietnam de goedkeuring hadden van de CIA en de Amerikaanse ambassade.

Op 23 febr. verscheen Tran Ngoc Chau plotseling weer in de Vergadering en verklaarde daar te zullen blijven. Op 25 febr. werd hij echter toch veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid, waarop hij de volgende dag werd gearresteerd, op hardhandige wijze, waarbij ook conflicten ontstonden tussen de politie, en de aanwezige journalisten.

Het gebeuren heeft tot heftige protesten geleid. De arrestatie was onwettig omdat de schriftelijke goedkeuring van de Kamer daarvoor niet was aangevraagd. De voorzitter van de commissie van voorlichting heeft een communiqué uitgegeven waarin hij het regime Thieu ervan beschuldigt steeds meer dictatoriaal op te treden. Op dezelfde wijze uitte zich de Vereniging van Studenten te Saigon, protesterend tegen het barbaarse optreden van de autoriteiten.

Een steeds sterker wordend protest komt ook van de dagbladen, nadat de regering de papierprijzen met 100% heeft verhoogd. Zij beschuldigen de regering ervan de oppositie te willen smoren en zullen als protest op 2, 3 en 4 maart geen kranten laten verschijnen.

Laird heeft een bezoek van een week gebracht aan Saigon om studie te maken van de vooruitgang in het proces van Vietnamisering. Hij toonde zich optimistisch en beweerde dat niets de Amerikanen ervan kan weerhouden zich uit Vietnam terug te trekken. Hij vermeldde echter niet wanneer.

De Zuidvietnamese economie is trouwens eveneens geheel afhankelijk van de VS.

Het algehele beeld is zeer ongunstig. In 1969 was de invoer nog vijf maal zo groot als de uitvoer. Grote hoeveelheden rijst moeten worden ingevoerd. Daartegenover worden enorme sommen uitgegeven aan luxe-goederen: in 1968 49 miljoen aan bromfietsen, 'een luxe die geen enkel onderontwikkeld land zich mag veroorloven' (J.C. Pomonti, *Le Monde* 6/2).

NOORD-VIETNAM

Hanoi heeft uitvoerige programma's voor 1970 bekend gemaakt ter verbetering van de economische situatie.

Op de voorgrond staan de vergroting van de agrarische produktie en de produktie van consumptiegoederen (hout, textiel, papier, enz.). De opbouw van een zware industrie wordt eerst mogelijk geacht als er een solide basis is in de agrarische produktie en de lichte industrie. Er wordt ook veel aandacht besteed aan de strijd tegen bureaucratisering. Partij- en administratieve functionarissen zullen werkstages van 1 1/2 tot 2 maanden moeten volgen op het platteland of bij de uitvoering van openbare werken.

FILIPPIJNEN

De sinds eind vorige maand ontstane onrust in Manilla duurt onverminderd voort. Er zijn opnieuw massa-vergaderingen en massa-demonstraties geweest van studenten, arbeiders en boeren. De acties waren gericht:

1. tegen de aanwezigheid van 40.000 man Amerikaanse troepen op de Filipijnen,
2. tegen de dominerende en nog altijd groeiende economische invloed van de VS, Groot-Brittannië en Japan,
3. tegen de slechter wordende economische situatie,
4. tegen de structuur van de huidige maatschappij en de samenstelling van de regering, en met name de corruptie tijdens de verkiezingen. Studenten eisten herziening van de grondwet en verlaging van de kiesgerechtigde leeftijd tot 18 jaar,
5. tegen de krapgeld-politiek ten aanzien van het onderwijs
6. tegen het politie-optreden.

Door de groeiende spanning heeft de regering enige maatregelen moeten nemen die door de oppositie als resultaten van hun acties zijn beschouwd, zoals:

1. het ontbinden van de 500 man sterke anti-rellen brigade,
2. veranderingen in de samenstelling van het kabinet,
3. het ontslag van het hoofd van de nationale politie, generaal Vicente Raval.

Grote demonstraties vonden plaats op 12 februari (50.000 studenten en arbeiders) en op 18 februari, toen 30.000 studenten, arbeiders en boeren protestvergaderingen hielden tegen het westers economisch imperialisme.

Geëist werden de sluiting van de Amerikaanse bases en het verbreken van de Amerikaans-Filippijnse economische relaties. Grote groepen betogers deden aanvallen op het presidentieel paleis en de Amerikaanse ambassade, waarbij 30 personen werden gewond en ongeveer 200 arrestaties werden verricht. De regering heeft universiteiten en scholen in Manilla gesloten.

Op 26 februari werd opnieuw een anti-Amerikaanse demonstratie gehouden. Hevige gevechten vonden plaats bij de Amerikaanse ambassade, die door 2000 man politie-troepen werd bewaakt.